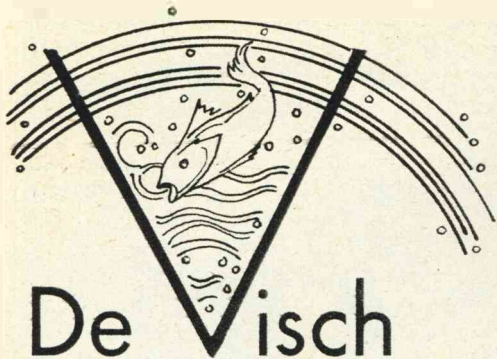

....Het was wonderschoon weer, dien Zondag-morgen....

De Visch wordt duur betaald!

door
Frans Hulleman

Mozes Dadel, grossier in gepolychromeerde beelden, leefde dikwijls in oneenigheid met zijn wettelijke huisvrouw. Het waren geen twisten, die tot een scheiding aanleiding gaven, want zij verzoenden zich meestal na luidruchtig krakeel. Maar op een avond was de woordentwist zoo hevig geweest, dat Mozes Dadel het huis ontvluchtte en zijn pakhuisknecht, Simon, tegen het lijf liep. Ook deze was de echtelijke woning ontvlucht. Beiden hadden opstandig gesproken over de tirannie van de vrouw maar waren aan het slot van hun cynische beschouwingen naar hun wettelijke gaas teruggekeerd. Toen had de pakhuisknecht aan zijn patroon een goeden raad gegeven.

„Gaat u eens met me mee visschen. Dat zet alle zorgen op zij. Dan vergeet je de huiselijke misère. In de vrije natuur op het water, gevoel je je een ander mensch. Dan ben je los van alle zorgen. Ik visch iederen Zondag.”

„En vang je wat?” had Mozes Dadel gevraagd.

„Vangen? Snoeken als jakhalzen. Brasems als vloermatten. Maar het gaat niet om de visch, mijnheer Dadel, het gaat om de sport! De jacht naar de buit is meer dan het bezit van de buit!”

„Onzin!” had Mozes Dadel weer gesproken. „De buit is alles. En baars is een heele fijne visch! En gekookt of gestoofd met een beetje pieterselie is het alsof een engeltje... je weet wel.”

En ze waren dien Zondag gegaan naar den Dolderschen Polder, gezeten in een bun-bootje met levende vischjes als aas voor snoek en baars. Roeltje, het zoontje van den pakhuisknecht, was er ook bij; een tienjarig, pienter joggie, dat geen stadsplantje zou worden en iederen Zondag met zijn vader meeging, op de karper en op de snoek!

Het was wonder mooi weer dien Zondag-morgen.

De zon scheen. De wolken waren marmarwit. De lucht was vol plekken van

zacht lieflijk-blauw. De hengelaars zaten op den spiegelgladden plas te hengelen, van-uit het groene vischschuitje, dat op den kop van een turfakker tusschen het riet aan een steekstok in het water was vastgebonden. Ze vischten met het levend vischje aan den haak op snoek en baars, maar zagen geen hobbel aan de dobbers, hadden geen schijn van geluk.

De meeuwen scheerden over het water, pikten de aan het oppervlak zwemmende vischjes in gretige vraatzucht op, onder luid en snerpnd gekrijsch van:

„Krrr! Krrr! Krrr!”

Op zoo'n oogenblik, dat de meeuwen in de lucht cirkelden en snerpnd gilden, trilde en spartelde het aasvischje-aan-den-haak van Mozes' hengel op den effen waterspiegel. Een meeuw liet zich pijsnel en loodrecht vallen op het trillende vischje terwijl Mozes Dadel met molenwiekende armgebaren in de zomersche lucht dreigde:

„Ga je weg, meeuw! Ga je! Ksss! Ik mot geen meeuw, ik wil visch! Ga je! Ksss!”

Het was te laat. Het gretige gulzige sterntje had het aasvischje reeds in zijn bek en het vlijmscherpe weerhaakje doorpriemde zijn snavel. Het gaf een geweldige ontsteltenis aan boord van de kleine, hobbende visschersschuit. Mozes Dadel jammerde:

„Een meeuw aan den haak! Het stomme diertje zit vast! Hij heeft zich vergist! Het beestje mot in het open water wezen! Krijgt-ie me daar een haak door zijn snebbe waar een musch gewoon koud van wordt. Is-i los?”

Hij was los. Dat bewees de pakhuisknecht door den kleinen, fijnen, parelgrijzen vogel stevig maar teeder tusschen beide handen te grijpen, omhoog te houden en te toonen, zoodat klein Roel geestdriftig riep: „O, faoder, die is faan voor 't kooitje waar ons puttertje in het gezeten,” en hij zong:

„Had ik mijn puttertje maar wat eten gegéeven!

Dan was-i misschien nog wel eenige dagen in het leven gebléeven!

Maar nu-u-u is mijn puttertje doóóód!”

De meeuw werd door den vader van den kleinen zanger in een gonjezak gestopt en lag als een machteloze gevangene op den bodem van het schuitje.

Er kwam wind opzetten. De wolken, aschgrauw, versomberden de lucht. De anders stille en vlakke waterplas scheen een zee vol dolle en schuim-spettende golven.

Mozes Dadel zag het onweer dreigen, wilde terug en zijn knecht, een krachtige kerel, greep de riemen. Hij roeide ferm, energiek tegen de koppen van de weerbarstige golven in, maar eenmaal midden in het hoog-golvende water kon hij van den eenen turfakker den anderen niet bereiken.

Roeltje, bij-de-hand-visschertje, lepelde op het achtergedeelte en de lijn strak. Eenmaal, midden-in de woeste, schuimende golven, had je kans op grooten baars en dikken snoek aan het blinkende schijnvischje-van-tin, dat draaide en wentelde aan de lijn op tien meter afstand in het woelende water. Het kind zat er stil, be-